

Hồi 95

Sát Khí Trùng Trùng Quân Sơn Anh Hùng Lão Tướng Danh Bất Tận

A ã qua mười hiệp mà trận đấu vẫn chưa thấy rõ ai thắng ai bại, tuy thế Thập Bát La Hán Trận sau mỗi chiêu lá thay đổi thế trận mỗi lúc càng hiểm ác hơn.

Nhất là lúc này trong mười tám vị la hán, thì có sáu vị tách ra thành sáu hướng, bọn họ tấn công không vào trực diện mà lại từ trên không bổ xuống. Bọn họ hể vào công là tung người lên không theo thế thiên trượng mà thi thủ, cứ vọt qua vọt về thay đổi vị trí liên tục mà chân tựa hồ như không hề chấm đất.

Đồng Thiên Kỳ thấy đánh càng lâu càng bất lợi, bấy giờ thấy đối phương càng lúc càng tấn công quyết liệt hơn, trong lòng chàng tự nhiên sát cơ trở dậy

Chính lúc này chỉ thấy mười tám vị la hán lại xông vào tấn công một chiêu khác, bỗng nghe trong đám người loạn xạ ấy tiếng Đồng Thiên Kỳ thét lên :

- Long độ thiên môn ! Tiềm long thăng thiên !

Đây là hai tuyệt chiêu trong hai môn võ công của chàng hấp thụ là Long thủ kiếm pháp và Tiềm Long chưởng. Chỉ thấy khắp trời ẩn hiện hình bàng long giờ vượt chộp lấy mọi nơi, rồi từ giữa vọt cao lên một bóng trắng, từ đó kiếm ảnh thành rừng trùm xuống cả khoảng không.

Đứng ở bên ngoài quan sát trận đấu, Kim Chưởng Phật không khỏi buộc miệng la lên :

- Nguy rồi, cẩn thận !

Thế nhưng đã muộn, chỉ nghe trong rừng kiếm ảnh là những tiếng rú dài, liên tiếp có sáu bóng người đổ bật ra trên đất theo sáu hướng khác nhau, khắp người họ đã thấy máu me ướt đầm, đó chính là sáu vị la hán bị tấn công từ trên không trung xuống.

Trận đấu lúc này mới bị dừng hẳn lại, mười hai vị la hán còn lại mặt còn dư khiếp hãi, chỉ đứng ra xa nhìn Đồng Thiên Kỳ đầy căm thù.

Đồng Thiên Kỳ người tĩnh lập giữa đấu trường, mặt lạnh như băng, cất tiếng nói :

- Kim Chưởng Phật, hân người đã cảm thấy hối hận !

Kim Chuởng Phật tận mắt chứng kiến Đồng Thiên Kỳ đơn thân phá La Hán trận, một thế trận Linh Sơn phái lấy làm trấn môn trận tối quan trọng, mặt lão biến sắc hồi lâu mới nói được thành lời !

- Đồng Thiên Kỳ, người thật tàn bạo ?
- Ồ, đáng tiếc người nhận ra điều này quá muộn.

Kim Chuởng Phật nhìn tình thế tự đánh giá không thể địch nổi Đồng Thiên Kỳ, nếu cứ đánh nhau thì có lẽ Thập Bát La Hán không còn một mạng sống sót, trong lòng có ý rút lui bèn nói :

- Hôm nay ta thừa nhận thua người trận này, thế nhưng người có dám ước đấu cùng ta một ngày khác không ?
- Hừ, Huyết Kiếp Thủ đã vươn ra thì xưa nay chưa có người nào nào rút lui toàn vẹn !

Kim Chuởng Phật nghe vậy thì biến sắc :

- Nói vậy người định bức ta phải thí mạng ?
- Trừ phi người chịu quỳ xuống chân ta xin tha mạng !

Linh Sơn phái từng xưng hùng xưng bá võ lâm mấy mươi năm nay, người trên giang hồ rất kính nể, chứ đâu phải hạng tầm thường. Bây giờ lý nào một vị chuởng môn Linh Sơn phái lại đi quỳ gối xin tha mạng, Kim Chuởng Phật nghe vậy thì tức giận vô cùng, hét lớn :

- Linh Sơn phái dầu tuần tiết giữ thanh danh, ta cùng người trí mạng, lên !
- Giết !

Mười hai vị la hán còn lại đồng thanh hét lớn một tiếng dội trời dội đất, mười hai cây thiền trượng lập tức vung lên rít gió vun vút, trượng ảnh thành rừng chộp vào người Đồng Thiên Kỳ.

Đồng Thiên Kỳ nhìn bọn hòa thượng đang vây quanh mình gần giọng :

- Kim Chuởng Phật, người không động thủ ư ?

Kim Chuởng Phật cười lạnh lùng :

- Ta muốn nhìn thấy người ngã gục như thế nào ?

Đồng Thiên Kỳ nhếch mép cười nói :

- Vậy thì mười hai vị La Hán này lập tức chết trước mặt người đây.

Dứt lời chỉ thấy Long Thủ Kiếm lần nữa vung lên, đầy trời kiếm ảnh, kèm theo ẩn hiện hình bàng long phi vũ, trong tiếng binh khí chạm nhau loảng xoảng, lại nghe những tiếng rú dài cứ một tiếng rú thảm thiết phát ra là một bóng hòa thượng đổ vật

trên đất chết tốt. Chỉ chưa đầy nháy mắt, Đồng Thiên Kỳ xuất liền ba chiêu tuyền kiếm và ba chiêu trong Tiềm long chưởng, trên đất đã có thêm sáu cái xác. Kim Chưởng Phật đứng nhìn Thập Bát La Hán giờ đây càng lúc càng ít mà khổng khổng chết lặng cả người.

Linh Ẩn Chân Nhân đứng bên ngoài quan sát trận đấu, thở dài than :

- Huyết Kiếp ? Huyết Kiếp ? Vân không năm xưa không thể làm nổi chuyện này, đây cũng chỉ là do trời an định cho Đồng Thiên Kỳ vậy.... Kim Chưởng Phật, giờ báo ứng của người là đây !

Kim Chưởng Phật đang chết lặng cả người bỗng nghe gọi đến tên mình thì sức tỉnh, mặt lão trắng như tờ giấy, đột nhiên la lớn :

- Ngừng tay!

Đồng Thiên Kỳ vừa tung một kiếm lấy mạng thêm hai vị La Hán nữa, nghe thế tung người thoái lui mấy bước, đảo mắt nhìn lão ta hỏi:

- Người hối hận rồi phải không ?

Kim Chưởng Phật chốc lát đã trở lại bình tĩnh, tựa hồ như lão lĩnh hội ra được điều gì, trầm tĩnh nói :

- Đồng Thiên Kỳ, lão nạp thành toàn ý nguyện của người, thế nhưng những vị La Hán còn lại người không được giết hại nữa?

Vẻ vện chỉ còn lại bốn vị hòa thượng, bọn họ vừa nghe vậy thì la lên :

- Sư phụ...

Nhưng Kim Chưởng Phật phát tay ngăn lại, nói:

- Các con mau rời khỏi chốn này trở lại tìm cách khôi phục sơn môn. Nhân quả, nhân quả ! Cái nhục ngày hôm nay có lúc các con rửa được.

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt nói :

- Đồng Thiên Kỳ này luôn chờ đón các vị đến đòi nợ !

- Đồng Thiên Kỳ, lão nạp chờ người dưới chín tuổi !

Dứt lời, lão giáng tay lên nhằm ngay thiên linh cái của mình đánh xuống, chỉ nghe "bộp" một tiếng, cả chiếc đầu lão vỡ ra chết tốt.

Đồng Thiên Kỳ sắc mặt không đổi, chỉ có điều sát khí đã lắng xuống, đưa mắt nhìn bốn vị hòa thượng còn lại :

- Các vị mau đưa chưởng môn của mình về lo hậu sự, sau này lúc nào muốn, cứ đến tìm

Đồng mõ, Đồng mõ luôn đón tiếp !

Dứt lời chàng quay lại nói với Linh Ẩn chân nhân :

- Chúng ta đi !

Bốn vị hòa thượng chỉ còn nén hận trong lòng đưa mắt nhìn bóng Đồng Thiên Kỳ và Linh Ẩn chân nhân khuất dần trong màn đêm.

Lại nói, lúc bấy giờ trong Nguyệt Hoa điện, Nhật Nguyệt Bang đã dùng lời lẽ và miếng mồi Cửu đỉnh ra khuyết dụ những môn phái khác xem ra bọn họ đều tuân theo chúng, duy nhất chỉ còn lại Địa Sát Lệnh Chủ và người của Vạn Thánh Đảo là không chịu khuất phục.

Lại thêm Kim Lệnh Công tử không quên chuyện Mai Ngọc Phụng khi xưa, bấy giờ song phương phân làm hai bên triển khai trận thế, chuẩn bị cho cuộc long tranh hổ đấu.

Kim Lệnh Công tử hạ trường trước tiên, người gã khiêu chiến chính là Mai Phụng Linh. Gã liếc mắt nhìn nàng cười sàm sỡ nói:

- Mai cô nương, chúng ta hữu duyên trùng phùng...

Vừa thấy bộ mặt gian tà với nụ cười sàm sỡ của hắn, Mai Ngọc Phụng trong lòng đã tức giận :

- Chớ nhiều lời, muốn đánh nhau phải không ?

Kim Lệnh Công tử cười lên "hi hi..." nheo mắt nói :

- Nóng vậy sao, đánh nhau thì đánh nhau, đao, kiếm, chưởng... tùy cô lựa chọn, chớ bảo ta uy hiếp một vị cô nương chân yếu tay mềm.

Hiển nhiên gã ta cứ ngỡ Mai Phụng Linh vẫn chỉ là một tiểu cô nương yếu nhược như xưa, chứ nào ngờ được Mai Phụng Linh hiện tại công lực võ học đã cao siêu hơn nhiều.

Mai Phụng Linh nghe vậy "hừ" một tiếng, nói:

- Đối phó với người đầu cần binh đao, bằng đôi tay này cũng đủ đưa người về chầu diêm vương rồi.

Kim Lệnh Công tử nghe Mai Phụng Linh đòi đấu chưởng với mình thì lòng mừng rơn, cười hể hả nói :

- Tiểu nha đầu kia, người có kiếm không chịu dùng mà đòi đấu tay không với bốn công tử, kể như người tự tìm lấy khốn đốn...

Gã ta trên mặt hể hả, thế nhưng Mai Phụng Linh ngược lại trợn mắt tức giận quát:

- Họ Hách kia, ta khuyên người tốt nhất nên rút binh khí !

Kim Lệnh Công tử nghe vậy thì đưa mắt cười ngạo ha hả :

- Phụng Linh, người cứ ra chiêu đi, bằng chút võ công của người không qua được bốn công tử ba chiêu đầu !

Mai Phụng Linh đánh giọng quát lớn :

- Nếu ta để người sống qua chiêu thứ tư, quyết không phải là nữ nhi dòng họ Mai !

Dứt lời nàng tung người tới xuất chiêu đánh liền một chiêu "Phụng thế cửu thiên".

Nguyên đây chính là một chiêu trong "Phi Phụng nhất thức" ký tải trên một trong chín chiếc cửu đỉnh. Thì ra trong thời gian vừa qua bọn Đồng Thiên Kỳ án binh tam ẩn trong Cung Hồ Bảo, họ thương lượng với nhau để mỗi người học được ba chiêu trong chín môn võ công ký tải trên đỉnh, như vậy có lợi cho mọi người cùng hưởng là điều công bằng. Thứ hai mục đích chính của việc luyện tuyệt học trên Cửu đỉnh là để tập trung đối phó với quần ma trong đêm trung thu này. Do vậy mà Mai Phụng Linh mới lĩnh hội được ba chiêu trong "Phi phụng nhất thức".

Kim Lệnh Công tử vốn khinh thường tiểu cô nương, nhưng khi vừa thấy Mai Phụng Linh xuất chiêu vừa nhanh vừa huyền ảo khó lường, chỉ thấy đầy trời chớp ảnh, khắp người gã hầu như tử huyết đều bị phong tỏa, gã không khỏi giật mình "ì" lên một tiếng, vội vàng khoát tay gượng hóa giải, đồng thời tung ra ngoài bốn năm bộ mới thoát hiểm.

Kim Lệnh Công tử tuy học thức uyên thâm, thế nhưng "Phi phụng nhất thức" cũng như "Tiềm Long chớp" đều là những tuyệt môn võ học không mấy người được tận mắt chiêm ngưỡng, tự nhiên gã không biết nàng sử dụng võ công gì.

Kim Lệnh Công tử trong lòng hồ nghi, ý khinh địch giảm đi rất nhiều, nhưng một điều khiến gã yên tâm là vừa rồi nhận thấy một chớp của nàng tuy huyền ảo khôn lường, thế nhưng chân lực không đủ, nếu chỉ cần vận mười thành công lực trực tiếp nghênh được chiêu đối phương thì nhất định thắng. Nghĩ đến đó đã thấy chiêu thứ hai của Mai Phụng Linh xuất ra "Phi phụng sơ khởi", chớp ảnh tạo thành một vùng rộng lớn ập đến người Kim Lệnh Công tử.

Gã ta tuy nghĩ vậy thế nhưng không nhận ra đâu là thực chiêu, đành giờ song chớp lên phát chớp đánh ào tới.

Chỉ nghe "bình" một tiếng, cả người gã văng về phía sau mấy thước, bản thân Mai Phụng Linh cũng bị chấn động thối lui mấy bước.

Trong lòng Kim Lệnh Công tử đã hết hoảng, gã lại không ngờ trực tiếp đón chiêu cũng không thắng nổi, gã đâu ngờ rằng chính trong thời gian Đồng Thiên Kỳ trị nội thương cho Mai Phụng Linh chàng đã truyền cho nàng mấy thành công lực.

Lúc này Bạch Vân Phụng ngồi xem, ai cũng lo lắng cho Mai Phụng Linh, nhưng nàng lại tươi cười bỗng lên tiếng nói vọng ra :

- Đệ tam chiêu "Phi phụng triều dương"

Trong tiếng nói của nàng, đã thấy Mai Phụng Linh như cánh phượng hoàng lướt tới, song thủ khoa lên mờ ảo dưới ánh trăng thật huyền diệu lạ thường.

Chính lúc này Nguyệt Hoa Phu nhân bỗng la lên thất thanh :

- Phi phụng chưởng !

Đến lúc này thì Kim Lệnh Công tử chừng như đã hiểu ra tuyệt môn võ học đối phương là gì, gã còn đang há miệng kinh ngạc, đã thấy Mai Phụng Linh lướt tới song thủ của nàng cuộn cuộn phủ lên người gã...

Chỉ nghe gã "hự" lên một tiếng, thân hình gã xoay tròn theo kinh phong rồi tung bật lên không trung rơi xuống đất, tâm mạch đứt tuyệt hồn lìa khỏi xác.

Đúng lúc ấy, từ phía Nhật Nguyệt bang nghe một tiếng gầm lớn, một bóng người to lớn phóng vụt ra, trong tay thanh trường kiếm sáng xanh rờn rợn nhằm đúng người Mai Phụng Linh đâm tới miệng thét lớn:

- Lão phu trả thù cho công tử !

Mai Phụng Linh đang lúc đối phó với Kim Lệnh Công tử, không ngờ có người từ sau phóng tới tập kích. Bạch Vân Phụng thoáng thấy vậy đã chồm người định phi thân ra chi viện, thế nhưng chậm chân.

Gần như cùng lúc với bóng người kia phóng ra thì Vạn Thánh đảo chủ Nhan Kiếm Long đã tung người vọt nhanh như tia chớp, kiếm trong tay lão phóng chiêu vừa kịp chặn chiêu kiếm của đối phương cứu Mai Phụng Linh thoát hiểm.

"Koong" một tiếng, hai kiếm chạm nhau, trên không bắn muôn ngàn tia lửa sáng xanh, hai bóng người phân làm hai hướng đáp xuống trên đất. Nhan Kiếm Long cười nói :

- Tang Thiên Khôi, người chẳng có chút thể diện nào, đánh lén một cô gái, thật là hèn mạt!

Thì ra người vừa phóng kiếm đâm Mai Phụng Linh chính là Hận Thiên Tiên Tang Thiên Khôi, từng thành danh trên giang hồ với thanh Hận Thiên kiếm trong tay.

Tang Thiên Khôi tức giận chỉ tay chửi:

- Con khỉ già họ Nhan kia, người chỉ xứng hùng ngoài Vạn Thánh đảo, đất Trung nguyên không phải là nơi người tung hoành đâu !

Nhan Kiếm Long cười nói :

- Năm trước Vạn Thánh đảo chủ tha cho người một mạng, không ngờ người còn mặt mũi để sống đến hiện nay.

Tang Thiên Khôi khi ở trên Vạn Thánh đảo, chuyện tham sanh úy tử là một vết nhục, lão ta tức giận khi nghe có người nhắc lại, gầm lớn :

- Nhan Kiếm Long, người có gan đấu cùng ta ba trăm hiệp không chứ ?
- Đấu ba trăm hiệp ư, người không thấy rằng lãng phí nhiều thời gian sao ?
- Lãng phí gì chứ ?
- Hừ, một kiếm quyết thắng phụ !

Tang Thiên Khôi ngửa mặt cười dài :

- Ha ha... Nhan Kiếm Long, người quá khoa ngôn ?
- Ủ, nếu người không tin sao chẳng thử xem !

Tang Thiên Khôi "hừ" một tiếng, chỉ kiếm vào đối phương nói :

- Được, xem người một kiếm thế nào phân thắng bại ?
- Hảo, xem kiếm ?

Nhan Kiếm Long vừa dứt lời, kiếm rút khỏi vỏ vung lên, hàn quang phát ra lạnh người.

Nên biết kiếm pháp trên Vạn Thánh đảo cao siêu, lại thêm một tháng vừa qua ở trong Cung Hồ Bảo, Nhan Kiếm Long miệt mài khổ công trau luyện cho nên chiêu kiếm lúc này hoàn toàn khác trước đây, đã vậy nhân được Đồng Thiên Kỳ đàm luận về kiếm đạo trong Long Thủ kiếm phổ cho nên lúc này kiếm pháp của ông thăng tiến rất nhiều.

Khi chiêu kiếm vừa xuất ra, Tang Thiên Khôi đã định vung kiếm nghênh chiêu, lão ta thâm tính đâu có thua chiêu nhưng cũng không thể nào chỉ trong một chiêu mà bại được, cho nên căn bản vẫn chưa vận hết toàn công lực.

Quả là báo ứng!

Đúng lúc chiêu kiếm của Nhan Kiếm Long phát ra thì mây đen lướt qua, ánh trăng vàng vạc lại tỏa chiếu xuống, thân kiếm rực sáng lóa, Tang Thiên Khôi chợt thấy như có cả trăm ngọn vây lấy mình.

Chính lúc ấy một giọng nói quen thuộc vang lên :

- Bằng hữu, chúng ta lại gặp nhau !

Trang Thiên Khôi vừa định vung kiếm lên chống đỡ thì nghe giọng nói này, tay chân lúnh quýnh, nên nhất thời để chậm một giây lỡ mất tiên cơ.

Chỉ một giây quý báu ấy cũng đủ để cho chiêu kiếm của Nhan Kiếm Long đến ngay yết hầu của lão ta, thấy tình thế quá cấp bách dẫu vung kiếm lên cũng đã chậm một bước, lão bất thần quay người bỏ chạy.

Chỉ thấy ánh kiếm tụ lại thành một, rồi lướt ngang qua người Tang Thiên Khôi rồi vụt tắt.

Thân hình Tang Thiên Khôi vẫn còn chạy được hai bước cứ như kiếm của đối phương chưa chạm đến lão ta. Thế nhưng chỉ đúng khi chân lão ta chạm đất thì thân hình đổ xuống rớt ra làm hai khúc ngang thắt lưng, máu me lục phủ ngũ tạng đổ trên đất trông khủng khiếp.

Dừng nói người của Nhật Nguyệt Bang, mà ngay cả bọn Bạch Vân Phụng và Địa Sát Lệnh chủ cũng há hốc mồm miệng, vì không ngờ chiêu kiếm của Nhan Kiếm Long lại thần khốc như vậy, chém đứt người của đối phương mà đối phương không hề hay biết, chân vẫn tiếp tục chạy theo bản năng, thật là khủng khiếp!

Lại nói bọn người Nhật Nguyệt Bang lúc này, cái chết của Tang Thiên Khôi làm chúng kinh ngạc một thì chính giọng nói vừa rồi khiến chúng khiếp hãi mười. Thế nhưng thực ra giọng nói tuy giống Đồng Thiên Kỳ là do tiểu hành khát nhái giọng.

Đúng lúc này một gã đại hán vận áo đen ngực thêu hình lưới liềm hót hải chạy vào đến bên Nguyệt Hoa Phu Nhân báo cáo :

- Bẩm phu nhân Linh Sơn phái không ngăn nổi Đồng Thiên Kỳ, Thập Bát La Hán Trận bị phá, mười bốn vị La Hán tử trận !

Nguyệt Hoa Phu Nhân Chủ Đường Thiếu Kỳ nghe vậy giật mình hỏi :

- Vậy Kim Chưởng Phật đâu !

- Hồi bẩm bang chủ lão thiền sư tự tuyệt rồi ạ !

Nguyệt Hoa Phu Nhân nhíu mày hỏi :

- Vậy Đồng Thiên Kỳ ?

- Đồng Thiên Kỳ còn ở chân núi, sắp đến nơi !

Nguyệt Hoa Phu Nhân liếc mắt nhìn Xưởng Nhật Cư Sĩ thấp giọng nói :

- Chúng ta mắc lừa rồi, Tang Thiên Khôi chết oan uổng !

Cửu Dương Tử cũng ngồi đó tức giận nói:

- Hừ, để ta đi thù thập tên Nhan Kiếm Long này.

Thôn Ngục Hống lúc ấy đứng hầu một bên, bèn nói :

- Lão tặc này để ty chức thù thập hấn, không cần nhọc đến lão nhân gia ra tay.

Dứt lời lão vung ngọn Cửu hoàn thiết côn lên kêu leng keng rồi bước ra đấu trường.

Bấy giờ lão ta cùng Nhan Kiếm Long tạo thành cuộc long tranh hổ đấu, ngọn cửu hoàn thiết côn nặng có đến vài trăm cân, một chiêu đánh ra nặng có đến nghìn cân, thế côn như thái sơn áp đỉnh, thực khiến người ta khó lòng trực tiếp nghênh tiếp.

Nhan Kiếm Long ngược lại kiếm chiêu uyển chuyển, biến hóa kỳ ảo, gọi là dụng bốn lạng đấu ngàn cân, đất đá trong đấu trường bay mù mịt, qua hơn hai mươi chiêu vẫn không phân thắng bại.

Nguyệt Hoa Phu Nhân ngồi xem đấu đột nhiên sắc mặt hiện lên một nụ cười hiểm độc ghé tai nói với Xưởng Nhật Cư Sĩ:

- Chúng ta tốt nhất trước lúc Đồng Thiên Kỳ lên đến đây phải giải quyết cho xong chuyện ở đây, khiến hắn khi lên đến lòng bi thống mà đầu óc chỉ phối dễ sai lầm, lúc ấy ta thừa cơ mà diệt hắn !

Xưởng Nhật Cư Sĩ nghe vậy trầm tư giây lát rồi gật đầu nói :

- Tuyệt lắm !

Dứt lời lão từ từ đứng lên, cao giọng xuống lệnh :

- Toàn huynh đệ của Nhật Liệt Bang và Nguyệt Hoa hội nghe đây : Mọi người nhất tề xông lên tiêu diệt hết người của Vạn Thánh đảo và cả bọn Địa Sát Lệnh Chủ, gặp tên nào giết tên nấy không phải lo ngại.

Bọn họ hiển nhiên ỷ vào thế đông người quyết tiêu diệt sạch tất cả những người có liên quan đến Đồng Thiên Kỳ, phút chốc hai bên ủa ra chiến trường tạo thành một cuộc hỗn chiến long trời lở đất.

Chỉ trong vòng nửa tuần trà, trong trưng binh khí va chạm nhau đinh tai nhức óc đã nghe thấy nhiều tiếng la thảm thiết, tiếng quát tháo âm ỉ, hiển nhiên cả song phương đều có tổn thất rồi.

Lại nói lúc này Đồng Thiên Kỳ cùng Linh Ẩn chân nhân sau khi qua không biết thêm bao nhiêu tuyến phòng thủ nữa mới vào đến trước cổng đại trại Quân Sơn. Vừa đặt chân đến nơi. Đồng Thời Kỳ đã nghe rõ tiếng đông vọng ra từ trận hỗn chiến ấy.

Đồng Thiên Kỳ trong lòng lo lắng, quay đầu nhìn Linh Ẩn chân nhân thúc giục :

- Tiền bối, bọn họ đã động thủ rồi chúng ta phải nhanh lên mới kịp !

Dứt lại, không kịp để Linh Ẩn chân nhân phản ứng, cả người chàng như bóng nhận đêm lướt nhanh dưới ánh trăng. Tuy đường vào còn có thêm mấy trạm phòng ngự nữa, nhưng không có ai ngăn nổi bước chân chàng, đến báo cho Nguyệt hoa Phu Nhân cũng không có cơ hội. Chỉ sau mấy lần tung người lên chàng đã vào đến trước trường đấu của Nguyệt Hoa điện

Đưa mắt nhìn quanh toàn trường đấu đã thấy nhiều xác chết, máu me đầm đìa, cuộc hỗn chiến đang đến hồi khốc liệt nhất.

Càng nhìn huyết Mi tâm trên trán chàng đột nhiên càng ửng đỏ lên, chừng như trích huyết, bỗng chàng rút chiếc "Chấn Thiên Lệnh" nhằm hướng Nguyệt Hoa Phu nhân phóng tới.

Nguyệt Hoa Phu nhân đang để mắt theo dõi trận đấu, thấy người của Nhật Nguyệt Bang đang chiếm ưu thế thì lòng mừng khắp khởi, bỗng dẫu trước mắt một vệt sáng bay vọt tới. Cú ngỡ bị đối phương ngầm ám toán, bà liền phát tay áo đầy kinh lực chống đỡ. Nhưng chỉ nghe "phụp" một tiếng, vệt sáng cắm ngay trước mặt bà cách chừng ba xích, bà ta thở phào rồi ngưng mắt nhìn vật ấy, bỗng thất thanh thét lên :

- Chấn Thiên Lệnh !

Tiếng kêu thất thanh của bà ta trước tiên làm sức tỉnh Xưởng Nhật Cư Sĩ và Cửu Dương Tử, khiến cả hai đưa mắt nhìn, Xưởng Nhật Cư Sĩ thì thần thái trấn tĩnh, thế nhưng Cửu Dương Tử mặt biến sắc la lên :

- Đồng Thiên Kỳ đến !

Lão vừa la xong bỗng nghe một giọng lạnh băng băng vọng lại :

- Đã ước mà đến chậm một bước, thật không ngờ quý bang ngênh tiếp thật nồng hậu.

Theo giọng nói, Nguyệt Hoa Phu Nhân ngược mắt lên liền bắt gặp Đồng Thiên Kỳ trong bộ đồ trắng đứng hiên ngang trước mặt chỉ cách chừng hai trượng.

Ban đầu mặt hoa có biến sắc, thế nhưng bà nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, cười yếu điệu

- Tiểu huynh đệ, người thật biết giữ lời!

Đồng Thiên Kỳ nhếch mép với nụ cười cố hữu:

- Chi tiếc là những người chặn đường Đồng mỗ còn kém quá !

-Ồ, bọn họ chặn không nổi, đủ thấy bản lĩnh tiểu huynh đệ người lại thắng tiến thêm nữa rồi !

Bà ta vừa nổi vừa cười ngọt ngào ẻo lả, thực hoàn toàn tương phản với trường huyết chiến đang diễn ra trước mặt. Ngược lại với bà ta, Xưởng Nhật Cư Sĩ sắc mặt trầm lại, gằn giọng hỏi:

- Người là Đồng Thiên Kỳ ?

Đồng Thiên Kỳ ngược mắt nhìn lão danh giọng:

- Không cần hỏi nhiều, người phải chăng là lão ngũ trong nhóm Trung Nguyên Ngũ lão, người ta thường gọi là "Truy Hồn Tú Sĩ", nhưng ngoại hiệu nhân xưng của người thực là Xưởng Nhật Cư Sĩ Đường Thiếu Kỳ!

Đường Thiếu Kỳ nghe vậy cười gằn nói:

- Người biết nhiều đấy, đáng tiếc đây là Quân Sơn đại trại, người đến dễ nhưng khó về đấy !

Đồng Thiên Kỳ không để ý đến lời lão, chỉ tay dưới đất hỏi :

- Người biết vật kia chứ ?

- Hắc hắc... chỉ một chiếc Chấn Thiên Lệnh nhỏ nhoi, chẳng lẽ người không biết năm xưa khi chế định ra nó là có phần lão phu tham gia ?

- Ô, thế nhưng có lẽ người còn chưa biết một chuyện là Đồng mỗ đã tuyên bố trước quần hùng trừ danh Ngũ Lão trong Chấn Thiên Lệnh

Đường Thiếu Kỳ nghe câu nầy thì phần nộ, "hừ" một tiếng nói :

- Người thật cuồng ngạo hỗn xược, dám coi thường cả Trung nguyên Ngũ lão chúng ta !

Đồng Thiên Kỳ cười gằn mấy tiếng nói:

- Người chớ quên rằng Chấn Thiên Lệnh xuất hiện tại đây, thì cả Quân Sơn đại trại này nhuộm máu !

Đường Thiếu Kỳ đột vụt đứng lên chỉ tay quát:

- Đồng Thiên Kỳ, người chớ buông lời ngông nghênh tự đắc quá sớm !

Huyệt mi tâm trên trán chàng đột nhiên lại ửng đỏ như huyết, danh giọng :

- Huyết kiếp thủ xưa nay ngôn xuất bất nhị!

Vừa khéo lúc này có hai tên thuộc hạ của Nhật Nguyệt Bang chạy đến, nghe ba chữ Huyết Kiếp Thủ thì giật mình la lớn :

- Huyết Kiếp Thủ Đồng Thiên Kỳ đến !

Toàn đấu trường đang hồi say máu, nhưng mấy tiếng "Huyết Kiếp Thủ Đồng Thiên Kỳ" cũng lọt vào tai họ, tạo nên một tác dụng rất lớn.

Phía đệ tử Nhật Nguyệt Bang đang đấu rất hăng, bỗng nghe vậy thì rung động tinh thần, lập tức thấy nhuệ khí chiến đấu bị giảm đi rất nhiều.

Ngược lại bọn Địa Sát Lệnh Chủ thì tinh thần phấn chấn hẳn lên, tiểu hành khát thông minh tiếp lời thét lớn :

- Kiếm hiện Huyết khởi, máu nhuộm Quân Sơn !

Lúc này Cửu Dương Tử lợi dụng lúc Đồng Thiên Kỳ còn đang dấn co với Đường Thiếu Kỳ, lão ngấm ra lệnh cho Bát Ma nhẹ nhàng vây kín Đồng Thiên Kỳ cách chừng ba xích.

Đồng Thiên Kỳ nhìn đối phương cười gằn hỏi :

- Bây giờ các người định đông thủ như thế nào đây ?

Cửu Dương Tử thấy Bát Ma đã vây xong, cười "hắc hắc" mấy tiếng nói :

- Trước hết lão phu lấy mạng ngươi !

Vừa nói dứt, lão bỗng đánh giọng thét "sát!" một tiếng.

Sau đuôi mắt Đồng Thiên Kỳ chỉ kịp nhận thấy bóng người loạn động, chàng chỉ cười nhạt một tiếng, tiếp là thân hình xoay nhanh vừa đúng một vòng, đồng thời ánh thép loáng nhanh rồi vụt tắt ngay...

Khi ánh thép tắt đi thì cũng chính là khi tám tiếng rú thảm lịm trong cổ họng...

- o O o -